

Teokracija v srednjem veku

Teokracija je način upravljanja, v katerem so vsi vidiki skupnega življenja (politični, socialni, itd.) določeni z religioznostjo. Ena od značilnih teokracij v zgodovini se pojavi v karolinški dobi. Začne se s Pipinom Malim, še bolj do izraza pride pod Karlom Velikim in njegovimi nasledniki.

Že za Pipina je uvedeno maziljenje kralja, ki ga smatrajo za zakrament, ki vladarja posebno veže s Kristusom. Kralj je *persona ex natura* in *persona ex gratia* (v moči zakramenta je nad vsemi ljudmi).

Tudi teologi priznavajo, da je kraljeva oblast višja od oblasti škofov in duhovnikov. Posebno utrjuje teokracijo ideja o kralju kot varuhu Cerkve.

Teokracija pride do izraza v različnih priložnostih. Že za Karla Martela še pogosteje nastopajo *Concilia mixta*: o zadevah, če skupaj razpravljajo škofje in majordom, oz. kralj. Sklepe objavi kralj kot *capitulare*, dokument, ki ima veljavnost cerkvenih zakonov.

Vse to izpopolni Karel Veliki, ki se smatra za *rector Ecclesiae in regno*, on je odgovoren za vse cerkvene zadeve v kraljestvu, ne pa papež ali episkopat. Na concilijih razpravljajo pod njegovim vodstvom o ekonomskih zadevah Cerkve, poučevanju vernikov, obisku nedeljske maše, obveznosti nedeljske pridige, načinu pokore, o formaciji duhovnikov, o duhovnem življenju po samostanih, o katedralnih in samostanskih šolah, itd.

Ideja teokracije ostane živa še v času bližnjih Karlovih naslednikov, s propadanjem frankovskega cesarstva se pa vse bolj izgublja.